

ἐμπερὲς πρὸς πρᾶσιαν Καπ. (Ἀνακ. Φερτάκ.) 6) Πᾶ-
σα αύλακοειδὴς γλυφὴ ἐπὶ ξύλου ἢ ἄλλης ὕλης σύνηθ. :
Ἀμόνι μὲ τ' αύλάκια Ναύστ. Τὸ αύλάτοι τοῦ ἀντίου Μέγαρ.

7) Πληθ., παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παῖκται ρίπτουν λιθά-
ρια, πλατέα κατὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τὴν ὁ-
ποίαν πολλάκις ἐπιτρέχουν, μέχρις οὗτο ἀτονήσαντα βυθι-
σθούν, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἄλματα αὐτὰ τῶν οὕτω ἐπιτρέχόν-
των λίθων Σκόπ. : Καλὲς πέτρις γιὰ αύλάκια. Δικαπέντι αυ-
λάκια ἔκαμα τῶρα δὲ μὴ μὴ καλὴ πέτρα. 8) Μικρὸς ὄρ-
μος θαλάσσης ἐνθα ἀγρεύονται οἱ ἀγελήδον εἰσδύοντες ἰ-
χθύες Θράκ. (Αἰν.) Κύθν. Μύκ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Αύλάκι Ἀττικ.
Ἡπ. Κάσ. Κύθηρ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. Ὑδρ. Αύλάκια
Κάρπ.

αύλακιάζω Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κῶς Νάξ. (Γα-
λανᾶδ.) Πόντ. (Κρώμν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.
αύλακιάζου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Μακεδ. αύλατοιάζω
Σῦρ. (Γαλις.) κ.ά. βλακιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι ἢ αὐλακιά.

1) Ὁρύσσω αύλακα διὰ τοῦ ἀρότρου ἢ τῆς σκαπάνης
χάριν τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων ἐνθ' ἄν. : Αύλακιάζω τὸ χωρά-
φι νὰ φεύγῃ τὸ χειμῶνα τὸ νερὸ Κρήτ. 2) Χωρίζω ἔκτα-
σιν δι' αύλακος Εὐβ. (Στρόπον.) 3) Ἀρχίζω τὴν ἄροσιν
Εὐβ. (Στρόπον.) : Ὅ,τι αύλάκιαζα ἤρθαν κὶ μὴ φώναζαν.

2) Διοχετεύω δι' αύλακος Πόντ. (Σαντ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) : Αύλακιάζω τὸ νερόν. 3) Καθαρίζω, διασκευάζω,
ἐπιδιορθῶ τὴν αύλακα πρὸς εὐκόλον ροὴν τῶν ὑδάτων
Κάρπ. Πόντ. (Ὀφ.) : Εύλατοῦσα τ' αύλάτ' νὰ τρέσ' τὸ νερὸ
Ὀφ. Συνών. ἀγλαφάζω. 4) Κατασκευάζω αὐλά-
κια ἐν κήπῳ κτ., εὐθετῶ τὸ ἔδαφος εἰς πρᾶσιαν Νάξ.
(Γαλανᾶδ.) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. : Εύλάκιασα
τὸ χωράφιν νὰ τὸ φυτέψωμεν Ρόδ. Εύλάκιασα τὸ κελὶν
Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. 5) Φυτεύω εἰς τὸ αὐλάκι, εἰς
τὴν πρᾶσιαν Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ.) : Αύλακιάζου τοῦ
καλαμπού - τὰ λάχανα - τοῦ σέλ'νου κτ. 6) Κάμνω νὰ
σηματισθοῦν ρυτίδες, ρυτιδῶ Μακεδ. (Βογατσ.) : Τὸν
αὐλάκισι ἢ ἀρρώστια - ἢ δυστυχία.

Πβ. αὐλακίζω, αὐλακοκόβω, αὐλακῶνω.

αύλακίαις ὁ, ἀμάρτ. αύλακίαις Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Θηλ. αύλακίαι'σσα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ίαις.

Ὑδρονόμος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλακολόγος 2.

αὐλάκισμα τό, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὀφ.) αὐλά-
κισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) αύλακίαγμαν Πόντ. (Σάντ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλακιάζω.

Σηματισμὸς αὐλάκων ἐντὸς ἀγροῦ, κήπου κτ. :
Τῇ κελί' τ' αύλακίαγμαν Χαλδ. Συνών. αὐλάκισμα,
αὐλάκωμα 1.

αὐλάκιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. αὐλάκισ-
τους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *αὐλακιστός < αὐλακιάζω τῆς
στερήσεως δηλουμένης δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ.
ἀ-στερητ. 2α.

Ὁ μὴ αὐλακισμένος, ὁ μὴ χαραγμένος δι' αὐλά-
κων ἐνθ' ἄν. : Χωράφ' αύλάκιστον Τραπ.

αὐλακιάτικο τό, ἀμάρτ. αύλακιάτικον Στερελλ.
(Αἰτωλ.) αύλακιάτικα τά, Πελοπν. (Κορινθ.) αύλακιά-
τικα Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *αὐλακιάτικος.

Ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβή ἢ παρεχομένη διὰ τὴν κατασκευὴν
ἢ τὸν καθαρισμὸν τῆς αύλακος τοῦ κοινοῦ πρὸς ἄρδευσιν
ὑδατος ἐνθ' ἄν. : Θὰ πληρώσωμι ἀπὸ πέντι δραχμὲς αύλα-
κιάτικον Αἰτωλ. Χρωστῶ τ' αύλακιάτικα ἔς τὸ νερολόγο Κο-
ρινθ.

αὐλακίζω ἀμάρτ. αύλακίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Τὸ μεσν. αὐλακίζω.

Ὁρύσσω αύλακας. Πβ. αὐλακιάζω, αὐλακοκόβω,
αὐλακῶνω.

αὐλάκισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ μεσν. οὐς. αὐλάκισμα.

Αὐλάκισμα, ὁ ἰδ.

αὐλακοκόβω ἀμάρτ. αύλακουκόβου Στερελλ. (Ἀ-
καρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Ὁρύσσω αύλακας εἰς τὸν ἀγρὸν οὕτως ὥστε νὰ δύ-
ναται νὰ ποτίζεται ὅλος : Αὐλακουκόβου τοῦ χωράφ'. Πβ.
αὐλακιάζω, αὐλακίζω, αὐλακῶνω.

αὐλακολόγος ὁ, Χίος κ.ά. αύλακουλόγους Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λόγος, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθην. 22 (1910) 247 καὶ
29 (1917) 186.

1) Ὁ ἐργάτης ὅστις ἰσοπεδώνει τὰς αύλακας τὰς σχη-
ματιζόμενας κατὰ τὴν ἄροσιν Χίος κ.ά. Συνών. ἀξινο-
ρυγᾶς. 2) Ὁ ἐπιμελούμενος τῆς κοινῆς πρὸς ἄρδευ-
σιν αύλακος, ὑδρονόμος Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών.
αὐλακάρις, αὐλακίαις, αὐλακονόμος, νερο-
λόγος, νεροκόπος, νεροκράτης, νεροφύλακας.

αὐλακόνερον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐς. αὐλάκι καὶ νερόν.

Ὑδωρ τῆς αύλακος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ πη-
γαῖον : Τὸ μωρὸν ἔπεν αὐλακόνερον.

αὐλακονόμος ὁ, Ἡπ. (Τσαμαντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -νόμος.

Αὐλακολόγος 2, ὁ ἰδ.

* **αὐλακόπουλλον** τό, αύλακόπον Πόντ. (Τραπ.
Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ αύλαξ. Συνών. αὐλακάκι, αὐλακούλλι.

αὐλακὸς ὁ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ός.

Ἡ αύλακοειδὴς γλυφὴ τοῦ προσθίου ὑφαντικοῦ ἀντίου
ἐντὸς τῆς ὁποίας προσαρμόζεται τὸ ἐγκάρδιον ξύλον
τοῦ στήμονος.

αὐλακούλλι τό, ἀμάρτ. αὐλακούλλι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Μικρὰ αύλαξ. Συνών. αὐλακάκι, *αὐλακόπουλλον.

αὐλάκωμα τό, πολλαχ. αὐλάκωμαν Κύπρ. Πόντ.
(Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλακῶνω.

1) Ἡ κατασκευὴ αὐλάκων ἐνθ' ἄν. Συνών. αὐλά-
κισμα, αὐλάκισμα. 2) Πρᾶσιὰ λαχανοκήπου Κύπρ. :
Μὲν παρπατῆς μέσ' ἔς τ' αὐλακώματα τῶ' ἐν' σπαρμένα.
Συνών. αὐλακας 4.

αὐλακωματιὰ ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. αὐλάκωμα καὶ τῆς καταλ. -ία.

Πτυχὴ δίχην αύλακος ὅπουδῆποτε : Ἐχει καὶ αύλακω-
ματιὰς ἔς τὰ μούτρα σὰν νὰ εἶναι γέρας.

